

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת בראשית תשע"ח

מתחילים מבראשית

שבת שלום, ילדים!

השבת הזו נקראת בשם "שבת בראשית", בגלל שאנחנו מתחילים מחדש לקרוא את התורה, מפרשת בראשית.

ספר בראשית הוא ספר מאד מענין, יש בו ספורים רבים על בריאת העולם, על נח והמבול ועל האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב, והאמהות: שרה, רבקה, רחל ולאה.

ילדים, מה אתם חושבים: מדוע התורה מספרת לנו את כל הספורים האלה? הרי התורה היא לא ספר ספורים!

חז"ל מלמדים אותנו שיש חשיבות גדולה בספורים של התורה. על ידי הספורים האלה אנחנו לומדים כמה דברים חשובים על האמונה ועל ארץ ישראל וכן אנחנו לומדים מאבותינו איך להתנהג יפה בצורה טובה ונכונה.

לכן התורה מספרת לנו את הספורים המעניינים והחשובים האלה. ורק אחר כך נלמד על המצוות וההלכות.

אז שנזכר ללמוד את התורה כמו שצריך ולהתנהג כמו שה' מלמד אותנו בתורה.

"משיב הרוח ומוריד הגשם"

2 סיפור לפד הסתו והחורף

9 פירמידה כפינת המשחקים

ערוץ מאיר לילדים

לפניות ולפרסום:

Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

עורך: ישי רקנטי

אמנון ותמר

כִּזָּה הִכְנַסְתִּי כַּמָּה זָרְעִים. לְאַחַר מִכֵּן כִּסִּיתִי אֶת הַבּוּרוֹת בְּאֶדְמָה, וְהִשְׁקִיתִי אֶת הָאֲדָנִית בְּמִים.

עֲכָשִׁיו יִדְעִתִּי שְׂאֲצֻטְרָךְ לְהִמְתִּין בְּסִבְלָנוֹת כַּמָּה יָמִים, אוֹלֵי כַּמָּה שָׁבוּעוֹת. הִתְחַלַּתִּי לְהִמְתִּין. בְּכָל יוֹם בְּדַקְתִּי בַחֲלוֹן אוֹלֵי מִשְׁהוֹ מִתְחִיל לְצִמּוֹ. כְּשֶׁרְאִיתִי שֶׁהָאֲדָמָה מְתִיבֶשֶׁת דָּאֲגָתִי לְהִשְׁקוֹת אוֹתָהּ שׁוֹב.

כִּן עֵבַר לוֹ שָׁבוּעַ, וְעוֹד שָׁבוּעַ - וְכִלּוּם. לֹא יֵצֵא שׁוֹם דְּבַר. הִתְחַלַּתִּי לְהִרְגִישׁ אֶת הָאֲכֻזָּבָה. בְּכָל זֹאת הִתְאַזְרִיתִי בְּסִבְלָנוֹת וְהִמְתַּנְתִּי עוֹד שָׁבוּעַ, וְעוֹד אֶחָד. וְזָהוּ, הִתִּיאֲשֵׁרְתִּי. הַבְּנִיתִי שֶׁכָּבֵר לֹא יֵצֵא כְּלוּם מִהֲזָרְעִים הָאֵלֶּה. "בְּטַח הֵם לֹא יִכּוּלִים לְצִמּוֹת בְּאֲדָנִית כִּזָּה קִטְנָה", אֲמַרְתִּי לְאִמָּא בְּצַעַר.

"תִּמְרָ! לָמָּה לֹא יֵצֵא לָךְ שׁוֹם דְּבַר בְּאֲדָנִית?", קָרָא פְתָאוּם אַחֵי הַקָּטָן, נִפְתָּלִי. חֲשַׁבְתִּי שֶׁהוּא צוֹחֵק עַל הַכְּשָׁלוֹן שְׁלִי וְהִתְחַלַּתִּי לְהִתְעַצֵּב, אֲבָל הוּא הִמְשִׁיךְ: "אֲפֹלוֹ אֵנִי עֲזַרְתִּי לָךְ! שִׁפְכְתִּי אֶת הַדָּלִי לְאֲדָנִית כִּדֵּי שֶׁהֵם יִצְמָחוּ וְיִתֵּר מֵהָר!"

"מַה?!", הִתְחַלַּתִּי לְצַעוֹק עֲלָיו, "אֵיזָה דְלִי שִׁפְכְתִּי בְּעֵצִיךְ שְׁלִי?"

שְׁלוֹם לְכָל הַיְלָדִים. שְׁמֵי תִמְרָ, וְיֵשׁ לִי סְפוֹר קָטָן לְסִפְרָ לָכֶם. לִפְנֵי כַּמָּה שָׁנִים הֵייתִי בְשִׁמְחַת בֵּת מִצְוֶה מִשְׁפַּחְתִּית עִם הַהוֹרִים וְהָאֲחִים שְׁלִי. בְּסוֹף הָאוֹרֵעַ חִלְקוֹ שָׁם כִּמְזַכֶּרֶת אֲרִיזָה קִטְנָה שֶׁבְתוֹכָהּ הָיָה זָרְעִים. כִּנְרָאָה זֶה הָיָה קֶשׁוֹר לְנוֹשֵׂא שְׁבוֹ עֶסֶק הָאוֹרֵעַ. בְּכָל אֶפֶן הַזָּרְעִים שֶׁבְבִלְנוֹ הָיָה זָרְעִים שֶׁל פְּרָחִים וְלִפִּי הַתְּמוּנָה שֶׁהֵיְתָה עַל הָאֲרִיזָה הֵם נִרְאוּ מִמֶּשׁ יָפִים וְצִבְעוֹנָיִים.

כְּשֶׁרְאִיתִי אֶת הַמְזַכֶּרֶת הַמְעֻנְיָנֶת הַזֶּה, בְּקִשְׁתִּי מֵאִמָּא לְקַחַת לְעֵצְמִי אֶת הַזָּרְעִים. רְצִיתִי לְזַרֵּעַ אוֹתָם וְלְרָאוֹת אִם יֵצֵא לִי מִשְׁהוֹ. לְשִׁמְחַתִּי אִמָּא הִסְכִּימָה מִיד. בְּקִשְׁתִּי מֵאִבָּא רְשׁוּת וְגַם כֶּסֶף, וְהִלְכְתִּי לְמִשְׁתַּלָּה שְׁנִמְצָאֵת לֹא רְחוֹק מִבֵּיתֵנוּ. קִנִּיתִי אֲדָנִית גְּדוּלָה וְשָׁק שֶׁל אֲדָמָה (אֵין לְנוֹ חֶצֶר אוֹ גֵּנֶה פְרָטִית). כִּל זֶה הָיָה בְּחֹדֶשׁ נִיסוֹן, לִפְנֵי פֶסַח. חֲשַׁבְתִּי שֶׁזֶה עוֹנָה מְעַלָּה לְזָרְעָה, בְּאֲבִיב וְלִפְנֵי הַסּוּי.

הַנְּחִתִּי אֶת הָאֲדָנִית עִם הָאֲדָמָה עַל אֲדָן הַחֲלוֹן שֶׁבְּסִלוֹן מִבְּחוּץ. בְּאִמְצָעוֹת מוֹט שֶׁל מְטַטָּא עֲשִׂיתִי בְּאֲדָמָה בּוּרוֹת קִטְנִים בְּמִרְחָק שֶׁל כַּעֲשָׂרָה סְטִימֵמְטָרִים בֵּין אֶחָד לְשֵׁנִי, וּבְכָל חוֹר

<<<

”מה הבצעה? הדלי עם המים, אחרי שאמא שטפה את הבית ביום ששני!”. הוא לא הבין מה הבצעה במה שהוא עשה, אבל אני הבנתי. הלכתי לאמא ובכיתי: ”למה נפלת הרס לי את הכל? הוא שפך את המים עם הסבון לתוך האדנית. זה ברור שזה לא צמח... הזרעים מתו בגלל הסבון!”...

אמא הציעה שנקנה זרעים חדשים, אבל אני כבר התיאשתי. ”אני לא רוצה. אם זה לא הצליח אז כבר אין לי כח לנסות שוב”, אמרתי. עזבתי את האדנית בודדה על אדן החלון בחוץ.

הזמן עבר ואני שכחתי מהענין. הפניץ עבר וגם החגים, ואז הגיע החורף. באותה שנה החורף התחיל קצת מקדם. מיד אחרי סכות כבר ירד גשם חזק.

יום אחד, כשהייתי בבית אחרי הצהריים, פתאום היה ברק ולאחריו רעם חזק. זה היה מפתיע כי באותו היום בבקר לא ירד גשם ואפלו השמש זרחה. מהרתי לחלון בסלון כדי לראות את הברקים ואת הגשם החזק שהתחיל לרדת. התקרבותי לחלון ופתאום ראיתי משהו רוקד לי מול העיניים. מה זה היה? נחשתם! אלו היו

גבעולים קטנים באדנית שלי! היו שם הרבה גבעולים והם אפלו היו כבר קצת גבוהים!

התלהבתי מאוד ורצתי לאמא לספר לה שהזרעים התחילו לצמוח! הגשם הצליח לעשות את מה שאני לא הצלחתי... הסתכלתי בגשם שירד בחוץ והרגשתי שאני רוצה לחבק אותו מרב שמחה!

אבל עדין לא הבנתי - איך? איך הזרעים שנהרסו בסבון שנפלת לי שפך עליהם פתאום הצליחו להתעורר ולצמוח?

”תמר, אולי תביא את האריזה של הזרעים, נראה מה כתוב שם”, אמרה אמא. רצתי לחדר והבאתי את האריזה שהיתה שמורה אצלי בארון. ”תראה מה כתוב כאן!”, קראה אמא, ”פרחי אמנון ותמר. זמן הזריעה: סתו-תחלת החורף”... האמת, משום מה לא בדקתי מהו התאריך המתאים לזריעה...

אמא הוסיפה: הבצעה לא היתה בסבון. בתקופה שבה זרעתי את הזרעים כבר היה חם והיו ימי שרב בחוץ. הזרעים לא הצליחו להתפתח. אבל עכשיו הגיע החורף והגשם עשה לה את העבודה...”

מהי הטבעת היקרה?

כְּלִשְׁהוּ, הוֹצִיא אֶחָד מֵהֶם מִתּוֹךְ כִּיסוֹ
טִבְעַת מִיְחָדָת, מִשְׁבַּצַּת בְּאָבֹן יְקָרָה
וְזוֹהָרָת. הַטִּבְעַת בְּאֵמֶת הִיְתָה יְקָרָה
וּבְאֵמֶת נֶכֶר מִמֶּנָּה שֶׁבְעֵלֶיהָ הוּא אָדָם
עֲשִׂיר וְחֹשׁוֹב בְּמִיָּחָד.

כְּשֶׁרָאָה הַחֲבֵר הַשְּׁנִי אֶת טִבְעֵתוֹ שֶׁל
הָרֵאשׁוֹן, מִיָּהָר לִפְשָׁפֶשׂ בְּכִיסוֹ, וְהוֹצִיא
אִף הוּא טִבְעַת. אָבֵל הַטִּבְעַת הַזֹּאת הִיְתָה
טִבְעַת פְּשׁוּטָה. אֲמָנָם הִיא הִיְתָה עֲשׂוּיָה
מִזָּהָב – אֶךְ לֹא הָיוּ בָּהּ אֲבָנִים טוֹבוֹת
וּמְרַגְלִיּוֹת, וּבְרָר הָיָה שֶׁשְׁנוֹיָה פְּחוֹת
בְּהִרְבֵּה מֵהַשְּׁנוֹי שֶׁל הַטִּבְעַת הָרֵאשׁוֹנָה.

הַחֲבֵר הָרֵאשׁוֹן שֶׁבִּידוֹ הִיְתָה עֲדִיו הַטִּבְעַת
הַיְקָרָה וְהַזוֹהָרָת, הִסְתַּכֵּל לְרַגַע עַל פְּנֵיו
שֶׁל חֲבֵרוֹ לְרֹאוֹת אוֹלֵי הוּא צוֹחֵק עֲלוֹיו.
"מִדּוֹעַ אֵתְּהָ מֵרָאָה לִי אֶת הַטִּבְעַת הַזֹּאת?
הֲרִי הִיא טִבְעַת פְּשׁוּטָה וְחֻלְקָה! אֲנִי

תְּגִידוּ, אִם הֵייתֶם רוֹאִים שְׁנֵי חֲבֵרִים
שֶׁלְכֶם, כְּשֶׁכָּל אֶחָד מֵהֶם מִחְזִיק בְּיָדוֹ
מִשְׁחָק, אָבֵל אֶחָד הַמִּשְׁחָקִים הוּא מִשְׁחָק
מִשְׁכָּלֵל וְלֹא מֶכֶר, וְהַשְּׁנִי הוּא מִשְׁחָק
פְּשׁוּט שֶׁלְהִרְבֵּה יְלָדִים יֵשׁ כְּמוֹהוּ – בְּאִיזָה
מִשְׁחָק הֵייתֶם מִתְעַנְיָנִים? הַתְּשׁוּבָה
פְּשׁוּטָה: בְּרָר שֶׁכְּלָנוּ הֵיינוּ מִתְעַנְיָנִים
בְּמִשְׁחָק הַמִּשְׁכָּלֵל וְהַחֲדָשְׁנִי.

וְאִם בְּכָל זֹאת הֵייתֶם רוֹאִים שֶׁכָּל הַחֲבֵרִים
מִשׁוֹחֲחִים וְדוֹקָא עִם הַחֲבֵר שֶׁהֵבִיא אֶת
הַמִּשְׁחָק הַפְּשׁוּט, בְּטַח הֵייתֶם מִתְפַּלְאִים!
אֲזַ בּוֹאוּ תִשְׁמְעוּ אֶת הַסְּפֹר שֶׁלָּנוּ.

מַעֲשֵׂה בְּשָׁנִי יְדִידִים שֶׁהָיוּ גַם עֲשִׂירִים,
שֶׁהִזְדַּמְּנוּ פַּעַם לְשֶׁבֶת יַחַד בְּאַרְוַע, אוֹלֵי
הִיְתָה זֹאת חֲתוּנָה אוֹ חִגְיָה אַחֲרָת. בְּשֶׁלֶב

כְּלָם בְּסִפּוּרוֹ שֶׁל הַחֵבֶר הַשְּׁנִי,
 בְּעַל הַטְּבַעַת הַחֻלְקָה, וְנִסּוֹ לְהִבִּי
 כִּיצַד זָכָה בְּטְבַעַת מֵהַמֶּלֶךְ. הָעֵשִׂיר
 הָרִאשׁוֹן שֶׁבִּידוֹ הַטְּבַעַת מְשַׁבֵּצַת
 הָאֶבֶן הַיְקָרָה וְהַנוֹצֵצַת, נִשְׁאָר בְּצַד
 לִלְא הַתְּעִיבוֹת...

• • •

בְּטְבַעַת הַשְּׁנִיָּה אָמְנָם
 לֹא הִיְתָה חֲשִׁיבוֹת גְּדוֹלָה
 מִצַּד הַחֹמֶר שֶׁמִּמֶּנּוּ הִיא
 הִיְתָה עֲשׂוּיָה, אֲךָ הִיא
 הִיְתָה חֲשׂוּבָה מְאֹד מִצַּד
 הַכְּבוֹד שֶׁהִיָּה בְּנִתְיָנָהּ
 מֵהַמֶּלֶךְ. כִּכָּה בְּכָל דָּבָר בְּחַיִּים, לְפַעֲמִים
 צָרִיךְ לָשִׂים לֵב לֹא רַק לְמַה שְׂרֹאִים מוֹל
 הָעֵינַיִם, אֲלָא גַם לְמִשְׁמַעוֹת הַנִּסְתָּרֹת
 שֶׁבּוֹ וְלִסְפּוֹר שֵׁשׁ מֵאֲחֹרָיו.

בְּמִקוּמָה לֹא הִיִּיתִי מְמַהֵר לְהוֹצִיא אוֹתָהּ
 בְּפְנֵי חֵבְרִי"...

חֵיךְ הַחֵבֶר הַשְּׁנִי וְאָמַר: "הַטְּבַעַת הַזֹּאת הִיא
 בְּאֵמֶת לֹא מְשֻׁהָ יָקָר בְּמִיחָד, מִצַּד עֲצָמָה,
 אֲבָל הִיא חֲשׂוּבָה וְרַבַּת
 עֶרְוָה, מִצַּד הַסְּפּוֹר
 שֶׁמֵּאֲחֹרָיָהּ. אֵת
 הַטְּבַעַת הַזֹּאת קִבַּלְתִּי
 מֵהַמֶּלֶךְ בְּכַבּוֹד
 וּבְעֲצָמוֹ!"

"מַה?", הִתְפַּלֵּא הַחֵבֶר
 הָרִאשׁוֹן, "אֲנִי לֹא מֵאֲמִין
 לָהּ! מֵהַמֶּלֶךְ בְּכַבּוֹד
 וּבְעֲצָמוֹ?"

לְשִׁמְעַת קְרִיאָתוֹ הַמִּתְפַּלֵּאת, נֶאֱסָפוּ
 סְבִיבָם חֵבְרִים וְאֲנָשִׁים נוֹסְפִים שֶׁהָיוּ
 בְּמִקוּם. כְּשֶׁהִבִּינוּ בְּמַה מְדַבֵּר, הַתְּעִיבוֹ-

בראשית

הַתְּבוֹנָנוּ בְּצִיּוּרִים שְׁלֹפְנִיכִים.
הָאֵם תִּדְעוּ לַאִיזָה יוֹם שִׁיךְ כָּל דָּבָר?

הִי! וְזוֹה עִם הַתְּפוּחַ הַזֶּה? יוֹדְעִים מִתִּי הוּא נִבְרָא?

למה דווקא אני?!

סיפור בהמשכים • פרק 2

תקציר: אבא ניצל מפגיעת המחבלים, בזכות כך שהמפקד הורה לו להישאר בחוץ ולא להיכנס לפעולה. מאז הוא החליט שלא לשאול יותר 'למה דווקא אני', כי לפעמים מה שקורה זה רק לטובה. אבא ממשיך בסיפור.

עליי וטען שאם אין צורך שהוא ייכנס, אז למה שהוא יסתכן..."

"ובכל זאת, מכיוון שידעתי שזו דעתו, ביקשתי אז מהמפקד שיחליף ביננו. 'שמולי גם ככה מעדיף שלא להיכנס, אז אני מוכן להיכנס במקומו', אמרתי למפקד באותה השיחה לפני אותה פעילות קשה בכפר. אבל המפקד החליט מה שהחליט ואני נשארתי בחוץ, כמו שספרתי לך". אבא השתתק לרגע.

"אבא, תמשיך אני במתח", אמרתי. לא ידעתי לאן הסיפור הזה יתפתח.

"כן יהודה, אני ממשיך", אבא התעורר מהרהוריו. "שמולי נפצע קשה מאוד בקרב הזה. למעשה הוא היה הפצוע הקשה ביותר". אבא עצר שוב.

"טוב אבא, אבל אמרת שכולם ניצלו בסוף!", שאלתי.

"נכון, יהודה. אתה צודק. שמולי לא נהרג. ובכל זאת אני הפסדתי את חבר חיי".

המשך יבוא

אבא המשיך לספר: "היה לי חבר אחד בצבא, קראו לו שמולי".

"שמוליק?" שאלתי.

"לא, שמולי, בלי ק' בסוף". אבא המשיך: "הוא היה החבר הכי קרוב אליי בצבא. נפגשנו בתחילת הטירונות, ומאז השתדלנו להיות ביחד כל הדרך".

"באותו האירוע שסיפרתי לך עליו, שמולי היה מהחייילים שנכנסו לכפר. אבל בניגוד אליי, הוא דווקא לא חיכה להזדמנות להיכנס לפעילויות מסוכנות. הוא היה מעדיף להישאר בחוץ אם אין צורך הכרחי שישתתף עם הכוח בפעילות".

"אני הכרתי את שמולי היטב, וידעתי שאם צריך להישאר בחוץ - הוא ישמח לעשות את זה. היו לנו ויכוחים סביב הנושא הזה, אני תמיד טענתי שהגענו לצבא כדי להילחם באויבים ולכן עלינו להתאמץ ולעשות זאת כמה שיותר, לפי הצורך, ולא להתחמק. ושמולי תמיד חלק

שאלות בכרשה

1. באיזה יום נבראו "התנינים הגדולים"?
2. מי היה יותר גדול, קין או הבל?
3. א. באיזה יום נאמר פעמיים "כי טוב"?
ב. באיזה יום לא נאמר כלל "כי טוב"?
ג. באיזה יותר נאמר "טוב מאוד"?
4. לשם מה נבראו המאורות?
5. באיזו ארץ היה זהב טוב?
6. מהו "הנהר הרביעי"?
7. כמה שנים חי האדם הראשון?
8. מי היה בנו של אדם הראשון, אחרי קין והבל?
9. מי היה אָנוֹשׁ?
10. איך נקרא אביו של נוח?

פרסים מחכים
לכם באתר!
שמות הזוכים
יפורסמו באתר

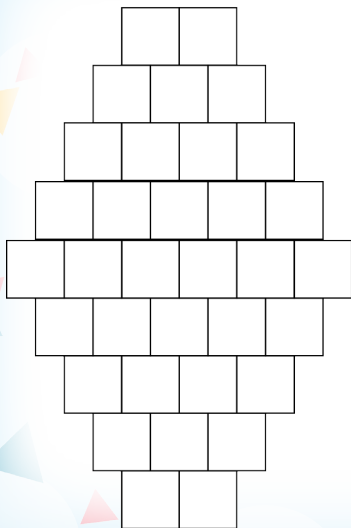
חידה
קלה

חידה
קשה

התדעו לענות על הקושיה: נאמר לנחש "ועפר תאכל כל ימי חיך",
והרי הנחש אוכל הרבה דברים ולא רק עפר?

למרות שהוא אחרון ברשימה, הוא נקרא "גדול" (יש שתי תשובות)

פירמידת מילים

מלאו את התשובות להגדרות
בתוך הפירמידה, לפי הסדר:

1. חכם בתורה
2. בירת ירדן: _____ - עמון
3. נכרתת בין שניים
4. ניפצתי
5. בתחילת התורה
6. הרבנות ה_____
7. רעייתי
8. ההפך מעֶרֶב בבגד
9. בנו של אדם

חידת פולקע: מי החליט מה יהיו שמותיהם של כל בעלי החיים?

סביב השולחן

נעמה

חיימקה

יונתן

נעמה: מי יודע באיזה יום נברא האדם הראשון?
יונתן: אני יודע! ביום ששי, ביחד עם החיות והבהמות!

בני: נכון יונתן, זה היה ביום הששי, אבל קצת אחרי שנבראו החיות והבהמות. כי האדם הוא הכי חשוב, לכן הוא נברא אחרון.

טליה: מה פתאום? אני חושבת שדווקא מי שנברא ראשון הוא הכי חשוב. כמו הבכור שהוא הילד הראשון! והוא הכי חשוב!

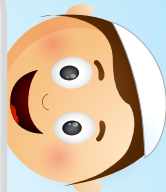
נעמה: הו, איזה דיון של חכמים יש פה! אתם יודעים, חז"ל אמרו את שתי הדעות שלכם. מה שהאדם נברא אחרון זה גם מראה על מעלתו וגם מראה על שפלותו, שהוא פחות חשוב.

בני: אבל במה זה תלוי? מתי הוא חשוב ומתי הוא לא חשוב?

נעמה: חכמינו אמרו שמצד אחד האדם נברא אחרון, כדי שכל העולם כבר יהיה מוכן לכבודו. כמו אדם שמכין סעודה חשובה, ורק אחר כך מכניס את המזמנים המכבדים. אבל אם האדם חלילה חוטא ואינו מקיים את התורה והמצוות נראה - אז מזכירים לו שאפילו יתוש קטן נברא לפניו. כך האדם יזכור שהוא חשוב רק אם הוא עושה מה שצריך, מקיים תורה ומצוות וגומל חסדים.

בני: אוי תראו את חיימקה הוא לא רגוע! אני רואה כאן יתוש חצוף שלא זוכר מי כאן יותר חשוב, ומעז להציק לו...

בני

נעמה, בני, יונתן וחיימקה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי. מדי שבת אחרי הצהריים נעמה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא בפרשת השבוע. ואפילו לחיימקה הקטן לפעמים יש מה לומר...

טליה